

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/174/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1208218254
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1208218254.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vlčkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: I. T., J. C. XXX, G., X. S.P. T. S. Y., D..O..M., D. D. D. XX, L., S. na K.M.: B. XX/B, J., proti Ž.: X/ C.O. L., J. I. Č. XX, J., X/ A. L. G. V., D. D. N. XX, J., 3/ Allianz- Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad č. 4, Bratislava, IČO: 00151700, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného 3/ proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 31. januára 2018, č.k. 9C/31/2008-499, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola uložená povinnosť žalovanému 3/ zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur p o t v r d z u j e a v časti spôsobu plnenia m e n í tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne a žalovaný 3/ tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto splnenia povinnosť ostatných žalovaných. V časti trov konania rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/, 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne žalobcovi zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16.596,96 eur a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovaným 1/ až 3/ náhrady nemajetkovej ujmy titulom zásahu do práv na ochranu osobnosti zomrelej E. T., ako aj náhrady nemajetkovej ujmy titulom zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu, ktorý videl v neoprávnenom konaní žalovaného 1/, ktorý porušením právnych povinností spôsobil smrť dcéry žalobcu, E. T.. Rozsudkom zo dňa 16.12.2011, č.k. 9C/31/2008-283 vyhovel žalobe v celom rozsahu; Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 8Co/67/2012-367 zo dňa 09.09.2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do práva na ochranu osobností E. T. zmenil tak, že žalobu zamietol a vo zvyšnej časti vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd SR v konaní sp. zn. 2Cdo/83/2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a v jeho zmeňujúcej časti mu vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd svojím ďalším rozhodnutím č.k. 8Co/332/2016-464 zo dňa 16.08.2017 v časti náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do práv E. T. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol, v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť a predmetom konania zostala náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do ochrany osobnosti žalobcu. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/67/2012-367 zo dňa 09.09.2014, zistený skutkový stav posúdil podľa § 11, § 13 ods. 1, 2,3, § 15 Občianskeho zákonníka, čl. 8 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb., čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach publikovaného pod č. 120/1976 Zb., § 46 ods. 3 Trestného zákona, § 1 ods. 1, § 15 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 zák. č. 381/2000 Z.z. a dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovanou osobou podľa § 11 Občianskeho zákonníka, pretože každá osoba má

právo na ochranu osobnosti, okrem iného na ochranu svojho súkromia, ako aj podľa § 15 Občianskeho zákonníka, z pozície rodiča zosnulej E. T.. Žalovaný 1/ je vecne pasívne legitimovanou osobou podľa § 13 Občianskeho zákonníka, na základe toho, že bol uznaný vinným v právoplatne skončenom trestnom konaní z prečinu usmrtenia E. T., dcéry žalobcu. Žalovaný 2/ je aktívne vecne legitimovaný ako zamestnávateľ žalovaného 1/, ktorý v pracovnom čase spôsobil nehodu a následnú smrť E. T. a držiteľ motorového vozidla, ktorým bola nehoda spôsobená a ktoré, bolo pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poistené uzavretím povinného zmluvného poistenia zodpovednosti u žalovaného 3/, ktorý je z tohto dôvodu pasívne vecne legitimovaný ako poisťovateľ. Poukázal na smernicu EÚ a rady 2009/103/ES zo dňa 16.09.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a iné, ktorá nedefinuje pojem škoda, ale používa termíny "akákoľvek ujma", "akákoľvek škoda" a eurokomformným výkladom dospel k záveru, že pojem škoda podľa zákona č. 381/2001 Z.z. je potrebné vykladať tak, že zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa vzťahuje i na krytie vzniknutej nemajetkovej ujmy. Konštatoval, že tento záver vyslovil aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 8Co/67/2012 zo dňa 09.09.2014. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že protiprávnym konaním žalovaného 1/, ktoré bolo v trestnom konaní kvalifikované ako prečin usmrtenia spáchaný z nebanlivosti, za ktorý bol žalovaný 1/ uznaný vinným a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18.06.2007, sp. zn. 2T/23/2004 odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 3To/68/2008, bola spôsobená smrť dcéry žalobcu E. T., čím bolo zasiahnuté do práva žalobcu na súkromie, ktoré je súčasťou práva na ochranu osobnosti a zahŕňa aj právo na rodinný život, keď konaním žalovaného 1/ bola rodina žalobcu definitívne a nezvratne zničená a bolo navždy zmarené jeho právo viesť rodinný život, vychovávať vlastné dieťa, tráviť s ním čas, dávať a dostávať lásku a pozornosť, vykonávať svoje rodičovské práva a povinnosti. Vykonaným dokazovaním, a to aj svedeckými výpoveďami mal ďalej za preukázané, že žalobca mal veľmi dobrý vzťah s dcérou E., pomáhal jej a podporoval ju, tešil sa z jej úspechov a že študuje na vysokej škole, tešil sa na prípadné vnúčatá, avšak smrť E. zdrvila celú rodinu, žalobca prestal jesť, piť, stratil o čokoľvek záujem, nedalo sa s ním komunikovať, a nič ho neteší. Námietku žalovaného 1/, že žalobca nežil so svojou dcérou v spoločnej domácnosti, posúdil ako nedôvodnú s odôvodnením, že spoločná domácnosť nie je podmienkou dobrých vzťahov a blízky vzťah môže byť intenzívny i na diaľku. Poukázal na to, že dcéra žalobcu bola vo veku 20 rokov, na prahu jej dospelého života, skončila strednú školu, hrala na harmonike, urobila si vodičský preukaz, tešila sa zo svojho prvého starého auta, prijali ju na vysokú školu, prežívala svoju prvú lásku, bola veselá, komunikatívna a mala celý život pred sebou. Žalovaný 1/, ktorý zrazil E. na prechode pre chodcov, keď predtým ignoroval červený signál na svetelnom zariadení, zasiahol do práva žalobcu na súkromie, žalobca stratil právo byť so svojou rodinou a viesť rodinný život, utrpel ujmu na jeho rodičovských právach, a aj ako človek, ktorý stratil blízku osobu, ktorej prítomnosť nemôže nikdy nikto nahradiť, prežíva hlboký smútok a taktiež v starobe nemôže od dcéry očakávať pomoc a poskytnutie starostlivosti. Vzhľadom na to posúdil ujmu spôsobenú žalobcovi ako mimoriadne závažnú svojím obsahom a výšku náhrady nemajetkovej ujmy, požadovanú žalobcom posúdil ako primeranú vzhľadom na doterajšiu judikatúru v obdobných veciach a vzhľadom na fatálne následky zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu, a aj vzhľadom na okolnosti na strane žalovaných 1/ až 3/, ktorých zaviazal plniť spoločne a nerozdielne, a je teda v možnostiach a schopnostiach žalovaných túto sumu zaplatiť. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaný 3/, žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu proti nemu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Namietal nesprávne právne posúdenie jeho pasívnej legitimácie v konaní súdom prvej inštancie, napriek viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v predchádzajúcom rozhodnutí, pretože na poslednom pojednávaní v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vydané aj po rozhodnutí odvolacieho súdu, v ktorých Najvyšší súd SR posúdil otázku pasívnej legitimácie poisťovateľa v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy tak, že poisťovateľ nie je v takýchto sporoch vecne pasívne legitimovaný (rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.04.2011, sp. zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 8Cdo/219/2016 z 15.05.2017), s ktorými sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nezaoberal. S poukazom na princíp právnej istoty vyjadrený v rozhodnutí ÚS SR 499/2011 namietal, že súd prvej inštancie mal posúdiť právnu otázku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 3/ rovnako ako NS SR v uvádzaných rozhodnutiach. Namietal aj nesprávnosť poukazu na smernicu Európskeho parlamentu a rady 209/103/ES (ďalej len "Smernica") a eurokonformný výklad pojmu škoda použitého v zákone č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len "Zákon o PZP"). Uviedol, že smernice nie sú všeobecne záväznými

právnymi predpismi a ich záväznosť je daná judikatúrou súdneho dvora EÚ výlučne v rozsahu priamej záväznosti (zaväzujúc však výlučne členský štát EÚ na ich transponovanie do právneho poriadku) a nepriamej záväznosti (ako interpretačný rámec). Smernica je právnym aktom EÚ adresovaným a zaväzujúcim priamo členský štát, nemôže ukladať povinnosti jednotlivcom, ten sa môže domáhať priamej aplikácie smernice len za špecifických podmienok, a to len voči štátu. Preto, ak sa požaduje náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá sa týka práv a povinností súkromných subjektov v právnom vzťahu povinného zmluvného poistenia, je priamy účinok smernice vylúčený. Nepriamy účinok smernice spočíva v povinnosti členského štátu vykladať znenie vnútroštátneho predpisu vo svetle znenia a cieľa smernice (rozsudky C 378/07 S., Q.-XXX/X V., Q.-XXX/XX C. K., Q.-XXX/XX W.). Táto povinnosť je však obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad contra legem vnútroštátneho práva. Preto tzv. "eurokonformným" výkladom Smernice, nie je možné priznať alebo zaviazat' fyzickú alebo právnickú osobu na práva a povinnosti, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou. Takisto nemožno eurokonformným výkladom porušiť princíp právnej istoty a zákaz retroaktivity. Práve z dôvodu zachovania princípu právnej istoty bol obmedzený priamy účinok smerníc voči jednotlivcovi; z uvedeného dôvodu nie je možné obmedzenie priameho účinku voči jednotlivcovi obísť nepriamym účinkom smernice. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/301/2012. Namietal, že právo na náhradu škody nie je vec európskeho, ale národného práva - t.j. táto právomoc nebola zatiaľ prenesená na EÚ, a preto rozsah náhrady škody a jednotlivé nároky z toho plynúce nie sú predmetom regulácie uskutočňovanej EÚ. Škoda v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a nemajetková ujma v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka za zásah do osobnostných práv sú samostatnými inštitútmi Slovenského práva, každý z nich má vlastnú komplexnú právnu úpravu a o ich samostatnosti svedčí aj právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 16 Občianskeho zákonníka. V súčasnosti platný právny poriadok SR umožňuje nárok na nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnostných práv osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu. Zo žiadneho ustanovenia Zákona o PZP nevyplýva, že by rozsah poistného krytia zahŕňal aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z ustanovenia § 2 Zákona o PZP vyplýva, že "poškodeným je ten, kto utrpel prevádzkou motorového vozidla škodu a má nárok na náhradu škody" - teda nie ten, komu bolo zasiahnuté do osobnostných práv a má prípadne nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Obdobne aj v § 2 písm. i/ Zákona o PZP sa poistnou udalosťou rozumie vznik povinnosti poisťovateľa alebo kancelárie nahradiť vzniknutú škodu (t.j. nie iné nároky) a v § 4 Zákona o PZP sa uvádza, že poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázateľné nároky, ktoré sú taxatívne vymedzené v danom ustanovení. Nie je preto možné ani eurokonformným výkladom dospieť k záveru, že nemajetková ujma v zmysle § 11 -13 Občianskeho zákonníka je krytá PZP, pretože zásada eurokonformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, ktorý by v tomto prípade znamenal rozšírenie nárokov voči poisťovateľovi v rozpore s tým, čo stanovuje vnútroštátna právna norma. Podľa jeho názoru povinnosť poskytnúť zadosťučinenie podľa § 13 Občianskeho zákonníka je subjektívne spätá s tým, kto sa zásahu do chránených práv iného dopustil, ide preto o výlučne osobnú povinnosť tohto subjektu, ktorá neprechádza na ďalšiu osobu, a ktorú ani nikto za povinný subjekt splniť nemôže. Žalovaný 3/ sám do osobnostných práv žalobcu nezasiahol, a preto ani z tohto dôvodu nie je daná jeho pasívna legitímácia v konaní. Namietal aj výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanej súdom prvej inštancie, keď v danom prípade z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca má aj syna, a preto nie je úplne ochudobnený o prežívanie vzťahu s dieťaťom, o možnosť mať a tešiť sa z vnúčať, prípadne o oporu v starobe. Satisfakciou je podľa jeho názoru aj odsúdenie vinníka dopravnej nehody a namietal, že okolnosti, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia, resp. bonita subjektu povinného plniť, nemôžu odôvodňovať správnosť, či primeranosť priznanej sumy. Súd prvej inštancie sa tiež nevysporiadal s ním namietanou právnou úpravou náhrady pozostalým v prípade spôsobenia smrti trestným činom v zmysle zákona č. 215/2006, v zmysle ktorého za primerané považuje zákonodarca vyplatenie 50 násobku minimálnej mzdy (čo je pri zohľadnení sumy hrubej takejto mzdy v roku 2018 suma 50 x 480=24.000 eur, v prípade hrubej takejto mzdy v roku 2006 suma 50 x 252=12.600 eur, pričom ak právo majú viaceré osoby, rozdelí sa uvedená suma medzi oprávnené osoby rovnakým dielom a v tomto kontexte sa suma priznaná súdom javí ako neprimeraná. Ďalej namietal, že žalovaní nie sú solidárnymi dlžníkmi, a nie je preto dôvod na ich zaviazanie na plnenie spoločne a nerozdielne. Nesprávne súd prvej inštancie rozhodol aj o trovách konania, keď nezohľadnil skutočnosť, že žalobca si podanou žalobou uplatnil celkovú sumu 33.193,32 eur, z ktorej polovica bola právoplatne zamietnutá.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 3/ navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Uviedol, že z ustanovení § 442 a §

444 Občianskeho zákonníka vyplýva, že skutočnou škodou je nielen materiálna škoda, ale aj imateriálna škoda, ktorú zákon pripúšťa pri škode na zdraví v podobe bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré nie sú vo svojom reáli skutočnou škodou, prejavujúcou sa úbytkom majetku, ale sú imateriálnou škodou v zmysle osobitného ustanovenia právneho predpisu. Poukázal na zákon č. 437/2004 Z.z., v ktorom bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia nie sú definované ako škoda. Namietal, že poisťovne pri poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uhrádzajú aj bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré nie sú takou škodou, akú uvádza žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení, a že len za takúto škodu môže poskytnúť plnenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. a/ Zákona o PZP a nastáva teda diametrálny rozdiel medzi tvrdením žalovaného 3/, že vypláca len škodu a nič iné, a reálnou praxou. Pokiaľ právny predpis pripúšťa povinnosť nahradiť aj takúto imateriálnu škodu, nemožno ju odmietnuť v prípade taktiež škody na zdraví, ale spočívajúcej v nemajetkovej ujme za zásah do osobnostného práva, a to práva na zdravie a telesnú integritu; bolo by to v rozpore s právnou analógiou ako aj s logickým a systematickým výkladom právnych predpisov. Z uvedeného vyplýva, že škodou ako takou v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je len škoda v jej materiálnom ponímaní, ale aj vzniknutá ujma na telesnej a duševnej integrite poškodeného. Právo žalobcu na finančné zadosťučinenie upravené v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka za zásah do jeho osobnosti je preto potrebné posudzovať ako právo na náhradu imateriálnej škody, ktorá sa má nahrádzať podľa § 4 ods. 2 písm. a/ Zákona o PZP, podobne ako bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré sú taktiež nemajetkovou ujmom, ale viažoucou sa na iný právny základ. Uviedol, že v tomto smere Európska únia vydala tzv. motorové smernice, v ktorých upravuje civilnú zodpovednosť spojenú s užívaním motorových vozidiel a s poukazom na slovenské a anglické znenie smernice 2009/103/ES namietal, že z anglického znenia jednoznačne vyplýva, že nejde o zodpovednosť len za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, ale ide o civilnú zodpovednosť pri užívaní motorových vozidiel, taktiež nejde o povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidiel, ale ide o povinné poistenie vozidiel voči zodpovednosti (záväzku); nejde len o poskytnutie náhrady škody (odškodnenie), ale o kompenzáciu obetí; nejde len o náhradu škody, ale o nárok voči poisteniu; používajú sa pojmy personal injury, loss, damage, pričom rovnaké terminologické znenia boli aj v predchádzajúcich motorových smerniciach. Uviedol, že slovenská legislatíva bola, a je povinná postupovať v súlade s danou smernicou a zabezpečiť poistenie civilnej zodpovednosti pri užívaní motorových vozidiel, pričom táto bola pretransformovaná do predpisu č. 381/2001 Z.z., pri výklade ktorého je nutné postupovať konformne aj so zmieňovanými smernicami Európskej únie. Výklad právnej normy je v kompetencii súdnej moci, a preto v tomto smere nedochádza k porušeniu ústavných zásad delenia moci tým, že by toto mohla vykonať len národná rada SR novelizáciou právnych predpisov. Žalovaný 3/ nesprávne interpretuje predmetné smernice, keďže tieto smernice upravujú poistenie civilnej zodpovednosti za užívanie motorových vozidiel a nie sú obmedzené len na materiálnu náhradu škody. Podľa jeho názoru opačný názor sudcu JUDr. Rudolfa Čirča, pripojený k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR č.k. 4Cdo/168/2009, podľa ktorého takýto nárok voči poisťovni pokrývajúcej povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu prevádzkou motorového vozidla nie je dôvodný; keď tento podľa jeho názoru vychádza z eurokonformného výkladu predmetných motorových smerníc, je doložený aj ďalšími právnymi úvahami, a to porovnanie poistenia zodpovednosti pri pracovnom úraze a poistenia zodpovednosti pri prevádzke motorového vozidla, pričom práve na poukázaní právnej úpravy pri poistení zodpovednosti pri pracovnom úraze je zrejmé, že legislatíva umožňuje odškodnenie (kompenzáciu) osôb aj vo forme nemajetkovej ujmy pri pracovnom úraze, ktorá sa vypláca pozostalým, táto forma je jednorazová kompenzácia, ktorá nie je vyplácaná postihnutej osobe (zomrelej), ale pozostalým osobám, ktorých presný rozsah je určený právnou normou. Táto kompenzácia potom nepredstavuje nič iné ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nedôvodne podľa jeho názoru žalovaný 3/ namietal, že v zmysle tohto stanoviska JUDr. Čirča dochádza k prenášaniam uhradzovacej funkcie na "bonitný" subjekt, pretože účelom akéhokoľvek poistenia, je práve uhradzovacia funkcia pre prípad vzniku poistnej udalosti. Poukázal aj na rozsudok súdneho dvora zo 06.05.2010 vo veci C-63/09 S. F. proti Q. D., v zmysle ktorého pojem "ujma", obsiahnutý v medzinárodnej dohode musia byť vykladané v súlade s pravidlami výkladu všeobecného medzinárodného práva, ktoré sú záväzné pre Európsku úniu; taktiež z neho vyplýva, že pojem "ujma", uvedené v kapitole III Montrealského dohovoru, sa má vykladať tak, že zahŕňa rovnako hmotné i nehmotné škody, pričom jednotlivé termíny použité v medzinárodných zmluvách, dohodách, či smerniciach musia mať rovnaký výklad bez ohľadu na rôzny tvar a význam uvedený vo vnútroštátnom predpise. Niet preto žiadneho dôvodu, aby pri výklade motorových smerníc EÚ bol pojem škoda vykladaný inak, keď jednotlivé štáty nemôžu používať iný výklad, ale spoločný výklad platný v medzinárodnom rozsahu. Z týchto dôvodov považuje za právne správny výklad, ktorý pod nárok podľa § 4 ods. 2 písm. a/ Zákona o PZP zahŕňa aj nemajetkovú ujmu

podľa § 13 resp. § 15 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaný 3/ poukázal na rozsudok NS SR č.k. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016, tento rozsudok predstavuje odklon od rozsudku súdneho dvora vo veci Y. C-22/12, ako aj rozsudku súdneho dvora vo veci K. C-277/12 a v tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.03.2016 sp. zn. 21Co/60/2015, v ktorom je poukázané aj na niektorý nesprávny právny výklad. Poukázal aj na rozhodnutia ďalších súdov, a to Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Košiciach a namietal, že po rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukázal žalovaný 3/, došlo k prekonaniu týchto rozhodnutí na základe ďalšej rozhodovacej činnosti súdov, ako aj na základe opakujúceho sa stanoviska Ústavného súdu SR, ktorý označil výklad Najvyššieho súdu SR o nemožnosti aplikácie smernice za nepoužiteľný, a to napr. v uznesení ÚS SR sp. zn. III.ÚS 646/2015 zo 16.12.2015 a taktiež v uznesení č.k. I.ÚS 474/2016-17 zo 17.08.2016, v ktorom opakovane konštatoval, "hoci súdny dvor viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Českej republiky, tak aj vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 11 a §13) každého z týchto štátov umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Pasívnu legitimitáciu žalovaného 3/ potvrdil aj Krajský súd Bratislava, ako odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 09.09.2014. Súd prvej inštancie preto správne posúdil, že žalovaný 3/ je pasívne legitimovaný. Pokiaľ ide o námietky žalovaného 3/, týkajúce sa výšky priznanej nemajetkovej ujmy, poukázal na vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a namietal, že ide o iné citové väzby k dcére a iné citové väzby k synovi; sú to väčšinou ženy, ktoré držia rodinné väzby pokope, umocňujú vzťahy, súdržnosť rodiny, vzájomnú podporu, pomoc (synovia väčšinou prechádzajú do novej rodiny k neveste) avšak bez ohľadu na to, ide o smrť vlastného dieťaťa, ktorá je traumatizujúca vo veľkom rozsahu. Poukázal aj na okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu, a to hrubé a viacnásobné porušenie dopravných predpisov žalovaným 1/, pričom ním prejavenu ľútosť pred trestným súdom považuje za prejavenu len formálne, aby mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody a poukázal na to, že za 12 rokov žalovaný 1/ nenašiel si cestu k žalobcovi a neospravedlnil sa mu do očí. Uloženie trestu v rámci trestného konania nemá v zmysle ustálenej rozhodovacej praxi vplyv na určenie výšky nemajetkovej ujmy pre poškodenú osobu. Skutočnosť, že na zaplatenie nemajetkovej ujmy bol žalovaný 1/ zaviazaný voči matke nebohej, nemá vplyv na určenie výšky nemajetkovej ujmy pre žalobcu, pretože nárok na náhradu nemajetkovej ujmy má každá osoba, v danom prípade každý z rodičov a poukázal na to, že matke nebohej bola prisúdená právoplatnými súdnymi rozhodnutiami nemajetková ujma v sume 33.193,92 eur, t.j. viac ako žiada žalobca v tomto konaní. Predložil aj Prehľad rozhodovacej praxe súdov pri priznávaní nemajetkovej ujmy pri usmrtení pri dopravných nehodách, podľa ktorého výška priznaných súm je od 15.000 do 33.000 eur a taktiež na zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi a nariadenie vlády SR č. 251/2009 Z.Z. o jednorazovom mimoriadnom odškodnení za ujmu na zdraví alebo smrť v súvislosti s pomocou poskytnutou policajnému zboru, podľa ktorých odškodnenie predstavuje sumu 24.000 eur a sumu 35.000 eur, a aj vzhľadom na to nie je súdom priznaná suma neprimeraná. Ďalej uviedol, že domáhal sa priznania nároku voči žalovaným tak, že "plnením jedného z nich zaniká povinnosť ostatných", súd prvej inštancie ustálil spôsob plnenia "spoločne a nerozdielne" a pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že tento spôsob plnenia nie je správny, môže aj odvolací súd vykonať prípadnú zmenu. Podľa jeho názoru správne rozhodol súd prvej inštancie aj o náhrade trov konania, keď mu priznal plnú náhradu trov konania, pretože v základe nároku bol úspešný a rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola uložená povinnosť žalovanému 3/ zaplatiť žalobcovi sumu 16 596,96 eur a v časti spôsobu plnenia žalovaných, a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 3/ nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby v časti, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovaným 1/ až 3/ náhrady nemajetkovej ujmy titulom zásahu do jeho práv na ochranu osobnosti, vykonané dôkazy správne vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a dospel tak k správny skutkový záverom, vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a v súlade

s právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co 67/2012-367 zo dňa 09.09.2014 a dospel k správneému záveru, že ujma spôsobená žalobcovi usmrtením jeho dcéry E. T. je mimoriadne závažná, odôvodňujúca priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej žalobcom požadovaná výška v sume 16.596,96 eur je primeraná. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie aj dostatočne odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., keď s poukazom na zodpovedajúcu právnu úpravu, ustálenú judikatúru a právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie po stránke skutkovej, ako aj po právnej stránke a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci.

6. Žalobca sa v konaní domáhal náhrady nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do jeho práva na súkromie a rodinný život, ku ktorému došlo pri dopravnej nehode, spôsobenej žalovaným 1/, následkom ktorej bola smrť jeho dcéry E. T.. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil proti žalovanému 1/ ako škodcovi a proti žalovanému 2/ ako držiteľovi motorového vozidla, ktorým bola nehoda spôsobená a proti žalovanému 3/ ako poisťiteľovi. Uplatnil si nárok na jedno a to isté plnenie proti trom žalovaným, avšak proti každému z nich z iného právneho dôvodu; voči žalovanému 1/ ako škodcovi z titulu náhrady škody spôsobenej zásahom do osobnostných práv podľa § 420 a nasl. v spojení s § 13 Občianskeho zákonníka, voči žalovanému 2/ ako prevádzateľovi motorového vozidla podľa § 427 Občianskeho zákonníka a proti žalovanému 3/ ako poisťiteľovi si uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal len žalovaný 3/, pričom vzťah medzi ním a žalovanými 1/ a 2/, vzhľadom na iný právny dôvod uplatnenia nároku voči nemu nemá znaky solidarity, pretože v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka vzniká solidarita len vo vzťahu medzi viacerými škodcami ako spoludlžníkmi, solidarita nebola v tejto veci založená ani súdnym rozhodnutím (§ 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nejde teda ani o prípad, kedy by z právneho predpisu vyplýval určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi nimi, v dôsledku čoho by bolo potrebné preskúmať rozhodnutie aj vo vzťahu k ostatným žalovaným. Procesné spoločenstvo medzi žalovanými nevyplývalo z ustanovení hmotného práva, ale vzniklo výlučne z vôle žalobcu, ktorý sa jednou žalobou domáhal svojho nároku voči viacerým žalovaným súčasne. Žalovaný 3/ ako poisťiteľ má preto v konaní postavenie samostatného procesného spoločníka (§ 91 ods. 1 O.s.p., resp. § 76 C.s.p.), v ktorom samostatnom procesnom spoločenstve platí, že každý spoločník robí procesné úkony sám za seba a opravným prostriedkom môže napadnúť len výrok, ktorý sa dotýka jeho práv a povinností. V rámci neho potom môže zásadne namietat len nesprávnosť rozhodnutia voči sebe a môže sa domáhať zmeny rozhodnutia len vo svoj prospech. Opravný prostriedok podaný jedným zo samostatných spoločníkov, nemá odkladný účinok vo vzťahu k výrokom rozhodnutia týkajúcim sa ostatných spoločníkov, ktorí opravný prostriedok nepodali a v takom prípade sa neuplatní ani ustanovenie § 212 ods. 2 písm. d/ O.s.p., resp. § 379 písm. c/ C.s.p., v zmysle ktorých by odvolací súd pri prejednávaní opravného prostriedku nebol viazaný rozsahom odvolacieho návrhu. Uvedený záver vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/220/2015 zo dňa 12.07.2012.

7. Vzhľadom na postavenie žalovaného 3/ ako samostatného spoločníka v konaní, predmetom odvolacieho konania bol nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, uplatnený proti žalovanému 3/ ako poisťiteľovi. Na základe vykonaného dokazovania, ktorým bola preukázaná existencia blízkeho príbuzného vzťahu a citových väzieb medzi žalobcom a jeho zosnulou dcérou Veronikou, správne súd prvej inštancie ustálil, že dopravnou nehodou, následkom ktorej bola smrť dcéry žalobcu, došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, súčasťou ktorých je aj právo na súkromie, ktoré zahŕňa aj právo na rodinný život a týmto zásahom bola žalobcovi spôsobená ujma mimoriadne závažná. Pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného 3/ súd prvej inštancie ustálil v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/67/2012-367 zo dňa 09.09.2014, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že žalovaný 3/ je pasívne vecne legitimovaným subjektom na základe § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z.z., pričom považoval za správny aj výklad tzv. motorových smerníc súdom prvej inštancie, podľa ktorého nárok podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z. zahŕňa aj nemajetkovú ujmu podľa § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd poukázal aj na rozsudok súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 vo veci Y. proti G. S. Y., C-22/12 (predmetom ktorého konania bol návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúceho sa výkladu čl. 3 ods. 1 Smernice rady 72/166/EHS a čl. 1 ods. 1 Smernice rady 90/232/EHS), z ktorého vyplýva, že členské štáty sú povinné zabezpečiť, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, ktorá sa uplatňuje podľa vnútroštátneho práva, bola krytá poistením v súlade s ustanoveniami jednotlivých smerníc. Keďže rôzne jazykové verzie dotknutých smerníc používajú pojem "ujma na zdraví", ako aj pojem "osobná ujma", ktoré pojmy dopĺňajú pojem "škoda na majetku"; je potrebné uplatniť tzv. extenzívny výklad uvedených pojmov, na základe ktorého

patrí medzi škody; ktoré sa musia nahradiť v súlade s dotknutými smernicami; i nemajetková ujma. Členské štáty majú teda zaručiť, aby náhrada škody podľa ich vnútroštátneho práva zodpovednosti za škodu z dôvodu nemajetkovej ujmy; ktorú utrpeli blízki rodinní príslušníci osôb, ktoré boli obeťami dopravnej nehody; bola krytá poistením v určitých minimálnych sumách. Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám, obeť usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej, ktorý záver nemôže spochybniť skutočnosť, že úprava týkajúca sa ochrany osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) je nezávislá od úpravy tzv. všeobecnej zodpovednosti za škodu (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka). Žalovaný 3/ v odvolaní namietal, že ani eurokonformným výkladom nemožno dospieť k záveru, že nemajetková ujma v zmysle §§ 11, 13 Občianskeho zákonníka je krytá povinným zmluvným poistením, pretože zásada eurokonformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, ktorý by v danom prípade znamenal rozšírenie nárokov voči poisťovateľovi v rozpore s vnútroštátnou právnou normou. Poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, vydané po rozhodnutí odvolacieho súdu, z ktorého právneho názoru súd prvej inštancie vychádzal, a to rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.04.2011, sp. zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016 a sp. zn. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15.05.2017. V uvedených rozhodnutiach Najvyšší súd SR dospel k záveru, že povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na nárok pozostalých po obetiach dopravnej nehody na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Od týchto právnych záverov sa však senát 3C Najvyššieho súdu SR odklonil v uznesení sp. zn. 3Cdo/234/2017 zo dňa 17.04.2018, v ktorom dospel k záveru, že žalobcovia v danom spore opodstatnenie uplatnili voči žalovanej 2/ (ako pasívne vecne legitimovanej) nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú v zmysle § 2 ods. 2 a 4 zákona č. 381/2001 Z.z. kryje poistenie zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. V odôvodnení rozhodnutia Najvyšší súd SR uviedol: " 20. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu treba eurokonformným výkladom pojmu škoda na zdraví - pri súčasnom rešpektovaní súvislostí právnych inštitútov - dospieť k záveru, v zmysle ktorého škodou na zdraví (§ 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z.z.) je aj citová, osobnostná, psychická (teda nemajetková) ujma spôsobená pozostalým po obetiach dopravnej nehody (§ 13 Občianskeho zákonníka). 21. Uvedený výklad pojmu škoda nepovažuje vec prejednávajúci senát za výklad contra legem (výklad proti doslovnému jazykovému zneniu zákona). Zákaz výkladu contra legem vyjadruje (výlučne) zákaz výkladu smernice v zrejmom rozpore so znením príslušného vnútroštátneho ustanovenia. Pojem "škoda na zdraví" ale, ako to bolo vyššie uvedené, možno vyložiť extenzívne bez toho, aby pri súčasnom zachovaní cieľov a výsledku sledovaných smernicou došlo k popretiu jeho jazykového vyjadrenia. Taký výklad nesiahá za hranice najširšieho možného jazykového významu pojmu. Ak existuje potreba zabezpečiť konformitu konkrétnej vnútroštátnej normy s úniovým právom, je plne legitímne a súčasne nevyhnutné sudcovské vyplnenie "medzier" (prostredníctvom extenzívneho výkladu), ktoré ostali po nesprávne (neúplne) transporovaných smerniciach. Dovolací súd pripomína, že súdny dvor v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 vyslovil, že ak umožňuje vnútroštátne právo použitím vlastných metód výkladu vnútroštátne ustanovenie vykladať za určitých okolností tak, že bude možné vyhnúť sa rozporu s inou normou vnútroštátneho práva alebo obmedziť oblasť pôsobnosti tohto ustanovenia na dosiahnutie tohto účelu a použiť ho len do tej miery, aby bolo v súlade s danou normou, tak je vnútroštátny súd povinný použiť rovnaké metódy, aby sa dosiahol cieľ sledovaný smernicou. 22. Na základe vyššie uvedeného je potrebné uzavrieť, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z. treba vykladať tak, že poistenie zodpovednosti v zmysle tohto zákona kryje (za splnenia ostatných podmienok) aj nároky pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu im spôsobenej nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a títo pozostali (poškodení) môžu svoje nároky v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. uplatniť priamo proti poisťovateľovi, a to rovnako ako všetky ostatné nároky na náhradu škody." Vzhľadom na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorým sa Najvyšší súd SR odklonil od právnych názorov vyjadrených v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukázal žalovaný 3/, pričom z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu vyplýva, že vychádzal aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR a to sp. zn. I.ÚS 206/2015, I.ÚS 474/2016, III.ÚS 646/2015, ale najmä III.ÚS 666/2016, odvolací súd zotrval na svojom názore, uvedenom v rozsudku č.k. 8Co/67/2012 -367 zo dňa 09.09.2014, v súlade s ktorým aj súd prvej inštancie posúdil pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného 3/, a z toho dôvodu posúdil námietky žalovaného 3/ týkajúce sa nedostatku jeho vecnej pasívnej legitimácie v konaní, ako nedôvodné. 8. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcom požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v sume 16.596,96 eur je primeraná závažnosti ujmy, ktorá mu bola spôsobená

zásahom do jeho osobnostných práv, a taktiež okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Dopravnou nehodou spôsobenou žalovaným 1/ bolo zasiahnuté do práva žalobcu na rodinný život, v rámci ktorého človek prežíva sociálne vzťahy súkromného charakteru, založené na citových väzbách, keďže ide o vzťahy s najbližšími príbuznými, resp. najbližšími osobami, a to najmä pokiaľ ide o vzťahy medzi manželmi, alebo vzťahy medzi rodičmi a deťmi, preto tieto vzťahy aj intenzívnejšie prežíva po citovej a emocionálnej stránke, či už ide o radosť, smútok, obavy a pod. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca, i keď so svojou dcérou Veronikou nežil v spoločnej domácnosti, mal s ňou vytvorený pekný vzťah, boli si blízki, navštevovali sa, snažil sa jej pomáhať a podporovať ju, tešil sa z jej študijných a iných úspechov, z jej veselej povahy a záujmu o hru na harmonike a jej náhlou a nečakanou smrťou utrpel ujmu spočívajúcu v prežívaní pocitov hlbokého smútku a žiaľu zo straty blízkej osoby a tiež z trvalej straty možnosti ďalšieho udržiavania a rozvíjania vzťahu so svojou dcérou, prípadne s jej ďalšou rodinou (vnúčatami); ktorá ujma aj vzhľadom na jej trvalosť a nenapraviteľnosť je mimoriadne závažná. Závažnosť tejto ujmy nemožno považovať za zníženú tou skutočnosťou, na ktorú poukazoval žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení a to, že žalobca má ešte syna, pretože zachovanie rodinného vzťahu s inou blízkou osobou v danom prípade so synom, nemôže aj vzhľadom na individualitu každého človeka nahradiť vzťah, ktorý prežíval so svojou dcérou E.. Odvolací súd sa stotožnil aj s námietkou žalobcu, že uloženie trestu škodcovi v rámci trestného konania nemá vplyv na určenie výšky nemajetkovej ujmy poškodenej osoby, keď v danom prípade bol žalovanému 1/ uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vzhľadom na zistené závažné okolnosti, spočívajúce v jeho konaní, keď dcéru žalobcu zrazil na vyznačenom prechode pre chodcov a nerešpektoval ani červený svetelný signál. Žalovaný 3/ vo svojom odvolaní namietal neprimeranosť priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi aj s poukazom na úpravu náhrady pozostalým v prípade spôsobenia smrti trestným činom v zmysle zákona č. 215/2006 Z.z., podľa ktorého by primeraná náhrada predstavovala v roku 2018 sumu 24.000 eur a v roku 2006 12.600 eur, odvolací súd preto pri posudzovaní primeranosti priznanej náhrady žalobcovi vychádzal aj z priemeru týchto žalobcom uvedených súm, ktorý predstavuje sumu 18.300 eur, t.j. vyššiu sumu ako žalobcom uplatnenú, a preto túto námietku žalovaného posúdil odvolací súd ako nedôvodnú.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené právne postavenie žalovaného 3/ ako samostatného procesného spoločníka odvolací súd dospel k záveru, že nesprávne súd prvej inštancie zaviazal žalovaného 3/ na plnenie spoločne a nerozdielne so žalovanými 1/ a 2/. Z ustanovenia § 76 C.s.p. vyplýva, že pri samostatnom spoločenstve ide o samostatné práva a povinnosti a súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne.

10. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola uložená povinnosť žalovanému 3/ zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil a v časti spôsobu plnenia rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne a žalovaný 3/ tak, že plnenie jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto splnenia povinnosť ostatných žalovaných.

11. V časti o náhrade trov konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o náhrade trov konania strán, pretože pri posudzovaní úspechu strán v spore nezohľadnil celý predmet konania, ktorým na základe návrhu žalobcu bola náhrada nemajetkovej ujmy v celkovej sume 33.193,92 eur, pozostávajúcej z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do práv na ochranu osobnosti neb. E. T. a z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcu. náhradu nemajetkovej ujmy V ďalšom konaní preto súd prvej inštancie posúdi úspech strán v spore z hľadiska celého predmetu konania.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 396 ods. 3 C.s.p. súd prvej inštancie v novom rozhodnutí.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca

alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).